



Но разбра горкото
зрѣнце подъ листото,
па се начумери,
дума и трепери:
— Слушай, братъ Врабецъ!
ти си хубавецъ,
ти си птичи царъ,
горски господаръ.
Азъ съмъ малко зрѣнце,
като има слънце,
много съмъ доволно,
и раста охолно.
Не ща отъ крилце
алено перце,
менъ не ми прилича

съ чуждо да се кича.
Най си хубавѣя,
като се жълтѣя.
Тѣй ме Господъ далъ
и не ми е жалъ.
Нека твойтѣ пѣсни
и уроци лесни
други да научатъ,
та дано сполучатъ.
А сега Врабчокъ,
братко сивоокъ,
да си ходя вече,
че съмъ май далече,
и ме чакатъ всички,
братя и сестрички...

И. Стубель

ГРОЗДОБЕРЪ

Гроздоберъ е. Всички тръгватъ рано,
и въвъ кѣщи Колю самъ остана.

Бърже той другаритѣ събра
и намисли весела игра.

— Скоро тукъ сберете се момчета,
кошници при мене донесете,

ножици вземете въвъ ржка,
гроздоберъ ще правиме сега! —

Радостни децата долетѣха,
подъ лозата въ двора се събраха.

Гроздето е киселичко май,
но нали е гроздоберъ, не трай.

И сложиха маса подъ лозата
и започна весело играта.

Отъ зелено грозде съ викъ и пѣсень,
гроздоберъ направиха чудесень!

Лжечаръ Станчевъ